

"XÓM" CƠ BẢN

Xóm có 4 phòng trọ với 7 thành viên nhưng lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười bởi những trò nghịch ngợm tuổi trẻ. Trừ phòng nữ duy nhất của chúng tôi là sinh viên còn lại toàn các anh đã đi làm, mà lại làm những chức vụ rất to, rất oách ở các công ty như giám đốc điều hành, trưởng phòng dự án, trưởng phòng nhân sự... Chính vì lẽ đó mà xóm trọ cơ bản thường xuyên trong tình trạng tiệc tùng linh đình bởi các "xếp" thường xuyên đi công tác xa và cũng thường xuyên phải làm tiệc để ra mắt cái áo khoác mới, cái xe mới, cái máy tính mới, rồi chuyện tăng lương, chuyện chàng này có người yêu, cô nương này có bạn trai theo đuổi... Đủ mọi lí do mà mấy "cô nương" tuổi hổ chúng tôi đưa ra, kể tung người hứng khiến cho không một anh nào có thể để ví nằm yên trong tủ.

Cách đây không lâu, anh hàng xóm ngay bên cạnh phòng tôi sống một mình mà mấy ngày không thấy về. Cả xóm nháo nhác lên đi tìm ai cũng tưởng tượng ra cảnh tượng hãi hùng, li kỳ với rất nhiều các nhận định được đưa ra. Tùng Chur (Chur Bát Giới) thì nhận định chắc là tai nạn nên điện thoại mới không liên lạc được, còn Ngọc Ngổ thì bảo có thể là anh ấy đi công tác xa hay cũng có thể bị bắt cóc vì ít ra anh ấy là giám đốc một công ty cũng thuộc hàng có máu mặt ở Hà Nội này... Sau 3 hôm "bỏ nhà bỏ cửa" thì anh chàng giám đốc cũng quay về. Lúc đó mọi người mới biết hóa ra anh ta đi công tác miền núi, ở trên đó mất sóng nên không dùng điện thoại được. Từ hôm ấy, xóm cơ bản lại có thêm một nội quy

CÁC THÀNH VIÊN TRONG XÓM ĐỀU THÍCH TÊN GỌI LÀ XÓM CƠ BẢN. NHIỀU NGƯỜI THẮC MẮC RẰNG TẠI SAO LẠI CÓ CÁI TÊN KỲ LẠ ẤY, NHƯNG CẢ XÓM TRỌ CHẴNG AI NHỚ RÕ NÓ CÓ TỪ BAO GIỜ. MẤY ANH LỚN TUỔI NHẤT TRONG XÓM BẢO RẰNG, DO CÁC THÀNH VIÊN TRONG XÓM ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI XUẤT THÂN TỪ NÔNG DÂN MÀ RA, HAI CHỮ "CƠ BẢN" ĐỐI VỚI MỘT GIA ĐÌNH NÔNG DÂN LÀ RẤT QUAN TRỌNG Ở QUÊ NÊN MỌI NGƯỜI MUỐN NHỚ TỚI HAI CHỮ ĐÓ ĐỂ NHẮC NHỞ BẢN THÂN MÌNH KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ MẤT GỐC, MẤT NGUỒN CỘI TRONG CUỘC SỐNG XÔ BỎ ĐẦY CẢM DỖ CHỐN THỊ THÀNH...

nữa được mọi người ghi nhớ là hễ ai có việc gì, đi đâu qua đêm không về là phải báo cho xóm biết. Quy định không được ghi thành văn bản, cũng không có tính chất bắt buộc nhưng nó chính là tình đoàn kết, thương yêu, thái độ trách nhiệm của những con người ở mọi miền quê đất nước cùng về đây sống dưới một mái nhà của đại gia đình "cơ bản" này.

Những ngày mất nước sinh hoạt là những ngày cả xóm chịu những phen dờ khóc dờ cười. Sáng dậy nước đánh răng không có, cả xóm kéo nhau sang xóm bên cạnh để xin. Cũng có khi chúng tôi "chơi sang", mua cả bình nước lọc về để đánh răng rửa mặt. Bài ca mất nước luôn được ca vang nên ai cũng có tinh thần tiết kiệm. Một chậu nước sạch ít nhất cũng được dùng tới 3 lần. Cả xóm 7 người, người sống lâu năm nhất cũng đã 5 năm còn người mới đến xóm nhất cũng hơn 1 năm. Tuy không cùng quê quán nhưng ai cũng cảm thấy ấm áp, vui vẻ bởi không khí gia đình, sự thân thiện, quan tâm của các thành viên trong xóm với nhau. Lúc khoẻ cũng như lúc ốm, dù đi làm, đi học cả ngày nhưng ai cũng muốn nhanh chóng trở về với xóm để được nhìn thấy nhau, trò chuyện với nhau vài ba câu hay cũng có khi chỉ để nghe được câu hỏi thăm xem hôm nay công việc thế nào, bạn thấy khoẻ hay ốm, bố mẹ, gia đình ở quê ra sao...? Chỉ có vậy nhưng cũng làm cho bất kỳ một người nào khi phải sống xa gia đình cũng thấy hạnh phúc và thêm yêu những con người của "đại gia đình" xóm trọ cơ bản này.

>> NGỌC PHÚC